లోకాభి రమణీయం

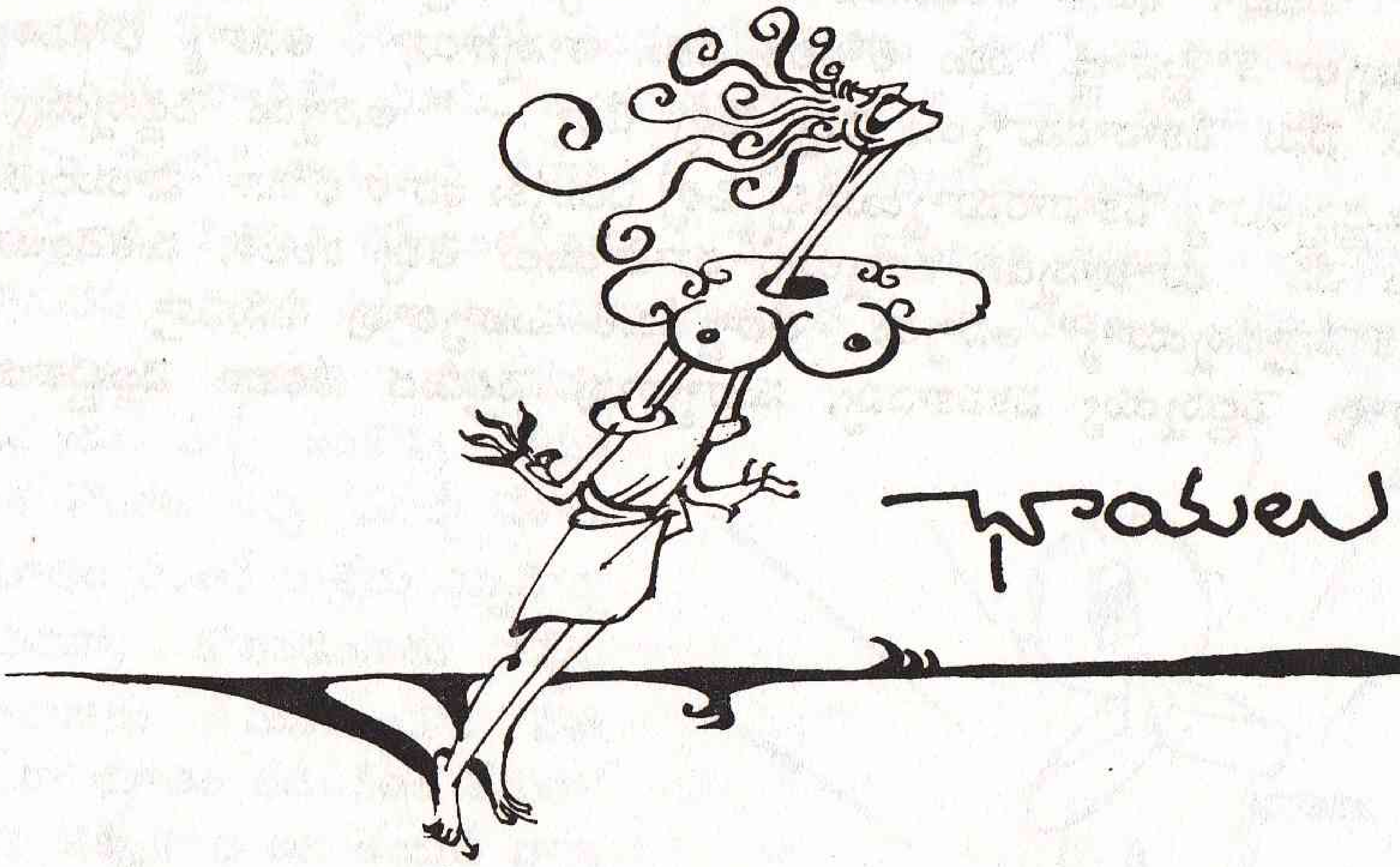

తొమ్మిదయింది. సెంట్రల్ రైల్వేస్టేషన్ మెర్క్యురీ లైట్ల కాంతిలో చాలా అందంగా కనపడాలని ప్రయత్నిస్తోంది కాని, నాలుగడుగుల నుంచి ఐదుముప్పావడుగులలోగా అనేక రకాల పొడుగులతో చెదిరిపోయిన పుట్టలోని కండచీమల్లాగ ఇటూ అటూ కంగారుగా తిరుగుతున్నారు మనుష్యులు. కొంతమంది లావాటివాళ్ళు ఓ మాదిరి పెద్దసైజు ఉండల్లాగ దొర్లిపోతున్నారు. సన్నగా, పొడుగ్గా చారల సూటేసుకున్నవాళ్ళు గజంబద్ద మింగేసినట్టు నడుస్తూ, వున్న ఠీవంతా ఒలకబోసేస్తున్నారు. పైన ఎగిరే పురుగులు మిగిలి, కింద నుండే మనుష్యులు స్టేషను లేకపోతే చాలా బాగుండేది.

స్టేషను హాలులో అడుగుపెట్టగానే సుబ్రహ్మణ్యంలో వుండే కవికి కనబడిన స్టేషను తీరు ఇది.

సుబ్రహ్మణ్యం చీదరించుకున్నాడు కవిని చూసి. "ఏమిటోయ్! మన తలకాయ! మా తమ్ముడు పారిపోయాడని నే నేడుస్తుంటే నీ కవిత్వం ఏమిటీ మధ్య? బొత్తిగా సమయం సందర్భం లేవు నీకు!" మన సినిమాల్లో 'మనస్సు' బయటికొచ్చి తన తాలుకు ఆసామితో మంచీ చెడ్డా మాట్లాడినట్లు, తనలో వుండే కవి వ్యుత్పత్తి శరీరంతో ఎదురుగా వుంటే, సుబ్రహ్మణ్యం 'ఏమిటోయ్ మన తలకాయ' అంటూ మొదలెట్టి, 'సందర్భం లేదు నీకు' అంటూ ముగించి చీవాట్లు పెట్టివుండును.

పది నిమిషాల పాటు ఓ ప్రక్కగా నుంచుని, వెళ్ళిపోతున్న జనాన్ని జాగర్తగా చూశాడు తమ్ముడు దొరుకుతాడేమోనని, ఇంచుమించు తొమ్మిదింబావుకి అంతా ఖాళీ అయిపోయింది. ఈ మాటు కవి ఖాళీఐన, సెంట్రల్‌ని వర్ణించడానికి ప్రయత్నించబోయాడు. సుబ్రహ్మణ్యానికి కొంచెం కోపం వచ్చింది. కవిని చూచి పళ్లు కొరుక్కుని అప్పుడే విరుచుకొన్న వేళ్లని ఇంకొకమాటు (అవి చప్పుడు

చేయకపోయినా) కొంచెం నొప్పి పెట్టేలాగ విరుచుకొని, గట్టిగా ఊపిరిపీల్చి, వేగంగా వదిలివేసి కథలకి సామాను ఏరే ఆశ వదిలేసి మామూలు సుబ్రహ్మణ్యం అయిపోయి ఊరుకున్నాడు. ఊరుకోలేదు. వెంటనే పారిపోయిన తన తమ్ముణ్ణి వెతకటానికి నిశ్చయించుకొని, ఆ ప్రయత్నానికి ఉపక్రమించాడు.

వాడుగాని తనని ఏ మూలనించైనా చూశాడా, కథ అడ్డం తిరిగినట్టే! ఇట్టే పారిపోతాడు. అక్కడనుంచి వాడివాళ దొరక్కపోయాడా, ఎత్తుకొచ్చిన పాతిక రూపాయలు తగలేసి కాని ఇంటికి రాడు. తను తెలివితేటలుపయోగించాలి. అన్ని పక్కలా ఒకేమాటు చూడగలగాలి... "పూర్వం ఇంద్రుడికి కామోసు వెయ్యి కళ్లుండేవి."

సుబ్రహ్మణ్యంలో కవి బయటికొచ్చాడు. ఈ కవి శుద్ధనాస్తికుడు.... దేవుళ్ళంటే బొత్తిగా నమ్మకం లేదు... "ఆ, 'వట్టి నాన్సెన్స్' వెయ్యి కళ్ళేమిటోయి? ఉత్త అబ్సర్డ్... ఇంపాసిబుల్... అబ్‌నార్మల్" అంటూ అరచి నోరు మూసుకున్నాడు.

.... సుబ్రహ్మణ్యం విసుక్కున్నాడు. తను కాస్త దేముడి మీద గురి కుదుర్చుకుంటున్నాడు. ఇంకొంచెం వుంటే ఆ ఆర్తత్రాణ పరాయణుడు ఏదో సాయం చేసునేమో. ఇంతలో ఈ నాస్తిక కవి అడ్డొచ్చి వ్యవహారం చెడగొట్టాడు. ఈ రంధి ఇలా సాగుతూవుంటే ఈ సందట్లో తమ్ముడు ఏ పక్కనుంచో వుడాయించేస్తాడు. తొమ్మిదీ పదిహేడు నిమిషాలకి రంధి పూర్తి అయింది...

సుబ్రహ్మణ్యం చాలా ఇంగ్లీషు సినిమాలుచూశాడు. అమెరికా నుంచి వచ్చే క్రైమ్ పిక్చర్లు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. అక్కడ డిటెక్టివ్‌ల తెలివితేటల్ని తలదన్నే నేర్పుతో దొంగలు తిరుగుతారు. దొంగల నేర్పుని మించి వీళ్లు తిరుగుతారు. అది ఒక కళ. ఆ కళలో అమెరికన్లు మనని తరిఫీదు చేస్తున్నారు. క్రైమ్ పిక్చర్ల ద్వారా ఇంగ్లీషు సినిమాలకు ఖర్చుపెట్టిన డబ్బులు దండుగ కాదనిపించింది సుబ్రహ్మణ్యానికి.

డిటెక్టివ్ సుబ్రహ్మణ్యం బుర్రవేడిగా పని చేసింది. సెంట్రల్ హాల్లోంచి మహావేగంతో పక్కనున్న చిన్న హాల్లో ప్రవేశించాడు. అదొక చిన్న వసారాలా ఉంది. అక్కడే టిక్కెట్లు అమ్ముతారు. అక్కడున్న బెంచీల మీద పనిలేనివాళ్లు, ఇళ్లులేనివాళ్లు, ఇల్లు వుండి పని లేని ఇతర బాపతుల వాళ్ళూ కూచున్నారు. బీడీ దమ్ములు లాగుతూ కునికిపాట్లు పడుతున్నారు. పావునిమిషంలో క్షుణ్ణంగా వెతికేసి తమ్ముడు తప్ప తక్కిన వాళ్ళందరూ ఉన్నారని అనుకుంటూనే వరండా చివరికి చకచకా నడుస్తున్నాడు. లోపల కవి కదిలాడు. "ఈ పని లేని అనాథలూ, అభాగ్యులూ అయిన భారతీయులు..." సుబ్రహ్మణ్యం వినలేదు. తన సంగతి ఏదో తేలలేదు; ఇంక భారతీయుల గొడవెందుకో పైగా?

వరండా చివరికి చేరగానే కాంపౌండ్ అంతా కలియచూశాడు. వరండా రెండో చివర కాంటిన్ వుంది. అక్కడ తన తమ్ముడు గాని టిఫిన్ పుచ్చుకుంటున్నాడేమో! .... 'టిఫిన్‌కి తెలుగు అల్పాహారం' అన్నాడు కవి. "హుఁ" అంటూ నిట్టూర్చాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

ఈమాటు సెంట్రల్‌హాలు పూర్తిగా చూడాలి. అప్పటికీ తమ్ముడు కనబడకపోతే పోలీసు రిపోర్టు యిస్తాడు సుబ్రహ్మణ్యం. అతనికి చాలా మంచిదీ, సిసలైనదీ అయిన ఇంగ్లీషు భాష 'యాంకీ స్టైయిల్' లో ధారాళంగా మాట్లాడే సత్తా వుంది.

అఖరిమాటు వరండా కలయజూచాడు. కవి మెదిలాడు. "ఈ పని లేని అనాథలూ, అభాగ్యులూ అయిన భారతీయులు తిన తిండీ, నిలువ నీడా, కట్టుకోడానికి..." సుబ్రహ్మణ్యానికేడుపొచ్చింది. బాధ, ఆవేదన, జాలి, దైన్యాలతో నిండి పొంగిపొర్లిపోయే చూపులతో కవిని చూశాడు. "నువ్వు దయచేసి ఊరుకుంటే బయటకెళ్లాక సిగరెట్టు కాల్చుకుందాం." అని ఆశ పెట్టాడు.

సెంట్రల్ హాల్లోకి ప్రవేశించి ఐదడుగులు వేసేలోగా తమ్ముడక్కడ లేడనే నిర్ధారణ కొచ్చాడు. అంతా ఖాళీగా వుంది..... అక్కడక్కడ ఓ పోర్టరు, ఒక ఆంగ్లో ఇండియన్ లేడీ, బరువు తూచుకునే మిషన్‌లోకి తొంగి చూస్తున్న ఒక భారతీయ కార్మికుడూ తప్ప తన తమ్ముడు మాత్రం లేడు. 'వాడొక్కడూ వుండి ఈ వెధవలందరూ లేకపోతేనేం' అనుకుంటూ పై నుంచి వేళ్లాడే పెద్ద గడియారంలో 9 గంటల 18 నిమిషాలు టైము చూసి, ఆంగ్లో ఇండియన్ అమ్మాయి వంపులు బాగా పరిశీలించబోయాడు. పరిశీలించును కాని, కవి ఊరుకోవటం లేదు. పోర్టరు గాథ, కార్మికుడి బాధ ఏకరువు పెట్టి గేయం కట్టబోయాడు. గేయం కట్టేవాడే కాని సుబ్రహ్మణ్యం తన తమ్ముడిని గురించి ఆలోచించబోయాడు. ఆలోచించును గాని, 'డేయ్' (అంటే తెలుగులో ఒరేయ్) అని ఎవడో ఎవణ్నో పిల్చాడు.

సుబ్రహ్మణ్యం "ప్చ్" అని పెదిమలు, నాలిక, పళ్లూ, బలవంతాన విడదీసి, చిన్న చప్పుడు చేసుకున్నాడు. "ఒరేయ్" అని పిల్చుకోవడం ఇద్దరు మనుష్యుల స్నేహంలోని దగ్గరదనాన్ని చూపుతుంది కామోసు... బాగా స్నేహం వున్న జంతువులు ఏమని పిల్చుకుంటాయో! వెంటనే సుబ్రహ్మణ్యం ఆలోచన భగవంతుడి సృష్టి వైచిత్ర్యం మీదికి పోయింది.

"డేయ్! వున్నెదాండా" (ఒరేయ్ నిన్నేరా) సుబ్రహ్మణ్యం త్రుళ్లిపడ్డాడు. ఎందుకంటే, కేక తన వెనుక నుంచి వస్తోంది. తన ముందు పోయేవాళ్లెవరూ లేరు. అర్థం కాని కుతూహలంతో వెనక్కి తిరిగాడు.

"ఒరేయ్! నిన్నేరా! ఇలా రారా!" గుండె గతుక్కుమంది. తన కవి హృదయం ఈ అనుకోని అవమానంతో దెబ్బతింది. ఎందుకంటే, ఆ అరిచేవాడు పిలిచేది తననే. వాడు చూస్తే ఓ రౌడీలా వున్నాడు - ఓ గూడకట్టూ, చొక్కాపైన స్వెట్టరూ, నెత్తి మీద మఫ్లరుతో.

ఈ మాటు మాత్రం ఈ పని లేని అనాథలూ, అభాగ్యులూ అయిన భారతీయుల మీద కవికి కూడా సుబ్రహ్మణ్యాని కొచ్చినంత కోపమూ వచ్చింది. వాళ్ళకి బొత్తిగా మర్యాద తెలియదనుకున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"థామస్ కోసం కదూ, నువ్వు వెతికేది?"

సుబ్రహ్మణ్యం నవ్వాడు. ఆ నవ్వు వెనకాల చాలా భావముంది - వీడెవడో తనని తెలిసున్నవాడిలా వచ్చేసి థామస్ గీమస్ అంటూ ఏదో చెప్పి తనని దబాయించి డబ్బులు కొట్టెయ్యడానికి చూస్తున్నాడు. సుబ్రహ్మణ్యం ఆలోచించాడు. మనసులో తోచిన అభిప్రాయాల్ని ఆలోచించకుండా బయటపెడితే పర్యవసానం చాలా భయంకరంగా ఉంటుంది. తన ఎదురుగా నిల్చున్నవాడు చూస్తే మొండిరకం రౌడీలా వున్నాడు. పది తిన్నా ఒకటి కొట్టగలడు. తనేమో పది తినాలేడు; ఒకటి

కొట్టాలేదు. సుబ్రహ్మణ్యానికి జబ్బుపుష్టి లేనివాళ్లందరి మీదా హఠాత్తుగా జాలేసింది. వాళ్లెంత తెలివున్నవాళ్లయితే నేమి? పలుకుబడి, కీర్తి, డబ్బు ఉన్నవాళ్ళయితేనేమి? ఇలాటి సమయంలో తన ఎదురుగా వున్న రౌడీ వెధవ ముందు పనికిరారు.

ఈ రౌడీ తననిలా అవమానించి పిల్చి ఇలాటి ప్రశ్నలడగటంలో వాడి అంతర్యం మీద తన అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చాడంటే వాడు మరుక్షణంలో తనని మహా అవమానం చేసెయ్యొచ్చు - అంటే కొంచెం చెయ్యి తొందరతో చెంపకాయ వెయ్యొచ్చు. అంచేత తనకు ఎంత కోపం వచ్చినా దాన్ని అణచుకుని ఓ చిన్న అర్థం కాని నవ్వుతో దాన్ని కప్పెట్టి తనని సమర్థించుకునేలాగా, ఎదుటివాడిని చాలా మర్యాదగా అణచేలాగా తన మొగతవం చూపుకునేలాగా మాట్లాడడానికి సిద్ధమయ్యాడు.

"ఏమిటయ్యా! అలా మాట్లాడతావు? థామస్ ఎవడో నాకేం తెలుసు? వాడికోసం నే రావడమేమిటి? నేను మైలాపూర్ నుంచి వచ్చా" - తమ్ముడు కోసం వెతుకుతున్నానంటే అదేం హోనో అని అది చెప్పలేదు.

"అం! మైలాపూరు నుంచా? .... మీ ఎడ్రసు?"

సుబ్రహ్మణ్యం ధైర్యంగా ఎడ్రస్ చెప్పాడు. అంతేకాదు. ఈ దెబ్బతో వాణ్ణి ఇంప్రెస్ చేసి పారెయ్యాలి అని తాను చదివే క్లాసూ కాలేజీ పేరు కూడా చెప్పాడు. చెప్పి ఈ మాటు వాడికేసి మహా ధీమాగా చూశాడు. కాని వాడు మాత్రం అణుమాత్రం కూడా చలించినట్లు కనబడలేదు. నమ్మలేదేమో, పైగా వాడి 'ఒరేయ్' అనే సంబోధన ఏమాత్రం మారలేదు. ఇంతలోకే పోర్టర్ వచ్చాడు. ఈమాటు సుబ్రహ్మణ్యంలో ఎక్కడలేని ధైర్యం ఉద్భవించింది. ఇప్పుడు తనేం వాగినా ఈ రౌడీ చెయ్యి చొరవ చూపలేదు. ఎందుకంటే, ఇప్పుడు తమ దగ్గర ఓ పెద్దమనిషి ఉన్నాడాయె.

ఇంకో ఇంకో సమయంలో పోర్టరు మామూలు పోర్టరులాగే కనబడతాడు. తను వాడికేసి చూడ్డానికి కూడా లెక్క చెయ్యడు. పైగా ఎప్పుడైనా తను సామాన్లు మొయ్యటానికి అలాంటి పోర్టర్ని పిలిచినా, వాడిమీద తను అధికారం చెలాయించగలడు. దబాయించగలడు. కూలి డబ్బులికి ఏడిపించి, వాడిచేత "సామీ" అనీ "సార్" అనీ అనిపించుకొని, తర్వాత కొంచెం జాలి కూడా ఒలకపోసి, వాడికో అర్ధణా ఎక్కువిచ్చి, తను మహా పెద్దమనిషిలా పోజు పెట్టగలడు కూడా. అంతగా కావలసివస్తే, "కూలీలు కూడా తోటిమానవులే, మనకి సోదరులే" అని ఒప్పుకొని, వీళ్ల తరఫున గేయం రాసి "అయ్యయ్యో! ఈ ఇలలో, అందరి గుండెలు శిలలో!" అని ఆనందించి వుండును.

కాని ఇప్పుడు పరిస్థితులు తారుమారయ్యాయి. ఆ పోర్టరే ఇప్పుడు పెద్దమనిషి హోదాలో వున్నాడు. ఓ రౌడీ లాంటి వెధవ, తనని రౌడీ అనుకుని దబాయించి, అవమానించి తన్నబోయే సమయంలో ఈ పోర్టరు న్యాయం చెప్పి, ఈ రౌడీ వెధవ పొగరణచగల పెద్దమనిషయ్యాడు.

సుబ్రహ్మణ్యం నిస్సందేహంగానూ, ధారాళంగానూ ఆ పెద్దమనిషి హోదాలో వున్న పోర్టరుతో ఏకరువు పెట్టాడు - తనెవరో, ఎక్కడినుండొచ్చాడో, ఎందుకొచ్చాడో,

మధ్యలో ఈ రౌడీ లాంటి 'ఆయన' (పైకి వెధవంటే ప్రమాదం!) తనని ఎలా డబాయిస్తున్నాడో చెప్పి, న్యాయం అడిగినట్టు చూచాడు...

పోర్టరు ఒక పెద్ద వేదాంతిలా మొహం పెట్టాడు. సుబ్రహ్మణ్యంలో కవి, పోర్టరు 'సైకాలజీ' ఎనలైజ్ చేసునుగాని, ఆ పోర్టరు ఈ లోగానే చిరునవ్వుతో తల వూపి, చిన్న కెరటంలా వెళ్ళిపోతున్నాడు. సుబ్రహ్మణ్యం నిరాశతో కూలిపోయి వాణ్ణి తిట్టుకుందుకు సిద్ధమయ్యాడు. కాని ఈ లోగానే రౌడీవెధవ దిగ్విజయం చేసొచ్చిన చక్రవర్తిలా నవ్వుతూ ఉపన్యాస ధోరణిలో మాట్లాడాడు.

"ఒరేయ్! జాగ్రత్త, చెబుతున్నా. రౌడీలాగ వచ్చి రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి కొంప మునిగిపోయినట్లు సెంట్రల్ అంతా పరవళ్లు తొక్కుతూ, అనుమానం పుట్టించేటట్లు తిరిగితే పోలీసులేమనుకోవాలిరా?.... నువ్వు దొంగతనం చేశావో, ఖూనీ చేశావో, ఎవడికి తెల్సు? ఇంటికెళ్ళు... నువ్వు చెప్పిన ఎడ్రస్‌కు వచ్చి చూస్తా తర్వాత. ఆపైన నీ పని చెప్తా. ఊఁ నడు!" అని

సుబ్రహ్మణ్యం అమాంతంగా తన గూడకట్టూ, స్టయిలిష్‌గా మడత పెట్టిన పొడుగుచేతుల చొక్కా, కాలర్ కింద జేబురుమాలు, తన హైరోడ్డు క్రాపూ పూర్తిగా జ్ఞాపకం చేసుకుని, కొంతసేపు తను రౌడీ అనుకున్నాడు సి.ఐ.డి. అని ఊహించి నెలాఖరురోజుల్లో ఎలాగో ఓలాగు కేసులు పట్టాలని చూసే పోలీసు కళ్లలో, తను అప్పుడు వేసుకున్న బట్టల్లో తనకెంత కల్చర్ ఉన్నా, తెలివితేటలున్నా, తను ఎటువంటి పోకిరీవాడనబడడానికి అవకాశాలున్నాయో ఊహించుకుని ఆ కారణాల వల్ల వాడు తనకి అప్పుడు చేసిన మర్యాద బహుశా సమంజసమేమో అనే నిర్ధారణకి వచ్చేసరికి స్టేషన్ వదలి ట్రామ్ రోడ్డు దాటి బస్సుస్టాండులో ఒణుకుతున్న కాళ్ళతో, ఉధృతంగా కొట్టుకునే గుండెల్తో, బెదిరే చూపుల్తో నిల్చున్నట్టు తెల్సుకున్నాడు. టైము తొమ్మిది గంటల ఇరవై నిమిషాలయింది.

మైలాపూరు ట్రాములు అయిపోయాయి. ఇక బస్సులు మాత్రమేట. వాటికీ రద్దీగానే ఉంది.

సుబ్రహ్మణ్యానికి మంచి దూరాలోచన వుంది.

తనకి బస్సులో చోటు దొరికేసరికి ఆలస్యం అవొచ్చు. రద్దీలో తోసుకుంటూ ఎక్కితే, ఇందాక తన్ను రౌడీ అనుకున్న పోలీసు గాని తన్ను చూస్తే పిక్‌పాకెట్ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నానని పట్టుకొని కసి తీరా రెండు తగిలించొచ్చు. లేదా తను చోటు దొరికేదాకా బస్సుకోసం వెయిట్ చేశాడా, "ఇక్కడే కాసుకున్నావుట్రా! థామస్ కోసం. దొంగవెె..." అని మళ్ళా వ్యవహారం మొదటికి తెచ్చి పోలీసువారి ఆఫీసులో నైట్‌డ్యూటీ వెయ్యొచ్చు.

అంచేత వాడు ఈ ఏర్పాట్లు చేయడానికి వచ్చేలోగా తను నడక సాగించి బ్రిడ్జి దాటిపోతే ఫరవాలేదు. జనం నడుస్తూనే వున్నారు.

సుబ్రహ్మణ్యం నడుస్తున్నాడు. కాని బ్రిడ్జి ఎక్కి దిగేవరకూ కూడా తన వెనకాలే వచ్చి బాగా పొడుగ్గా అయిపోయి ఫేడవుటయిపోయే ప్రతినీడా ఇందాకటి పోలీసు వెధవదే అనుకున్నవాడై తల ప్రక్కలకి తిప్పడానికి కూడా జంకుతున్నాడు.

ఇలాంటప్పుడు పాటపాడ్డం బెస్టుకాని, మంచిది ఒకటీ జ్ఞాపకం రాదు. ఒకటి వచ్చినా దాని వరస జ్ఞాపకం రావటంలే. అసలు ధ్వనే బయటకు రావటంలే.

పాట రాని సందర్భంలో ఈలవేస్తే బాగానే ఉంటుందని తోచి వుండవచ్చు. నోరు ముందుకుపెట్టి ఈల వెయ్యబోయేంత పని చెయ్యబోయాడు. కాని, వెనకాల తరిమే నీడ పోలీసువాడిదయ్యుంటే వాడు తన్ని, బహుశా అనుమానించి డబాయించవచ్చు – థామస్‌ని పిలిచేందుకు ఈ ఈల ఒక గుర్తని. వెంటనే ఈలవేసే కార్యక్రమం పూర్తిగా ఉపసంహరించుకుని, ఏం చేయాలో తోచని పరిస్థితిలోకి వచ్చేశాడు సుబ్రహ్మణ్యం....

ఇంతలో "మిలియన్స్ యూజ్ ఇట్ డెయిలీ" అని భూగోళం బద్దలు గొట్టేట్టరిచింది, ఎదురుగుండా సబ్బు ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్ బోర్డు. సుబ్రహ్మణ్యం, ఆగి నవ్వాడో, నవ్వి ఆగాడో గాని, మొత్తానికి ఆగాడు. "అయితే, ఇంత పెద్ద అరుపులెందుకోయ్! మిగిలిన కొంచెంమంది కోసం" అనుకొన్నాడు.

ఈలోగా, ఇందాకటినుంచీ తన వెనకాలే తరుముతున్న నీడ తాలూకు ఆసామి దాటిపోయాడు. ఇదే సుబ్రహ్మణ్యం కోరింది. ఇందుకే అతను ఆగడం, నవ్వడం, విమర్శించడం .... అన్నీని. తను 'రౌడీ' అనుకున్న పోలీసువాడు తనను తరమటం లేదన్నమాట. ఈ మాటు వెనక్కి ధైర్యంగా చూశాడు.

పది అడుగులు వేసేసరికి ధైర్యం ఎక్కువయింది. ఎందుకంటే తనకన్నా రౌడీల్లా కనబడే వాళ్ళంతా వస్తూపోతూ వున్నారు. ఇప్పుడు గాని ఆ పోలీసువచ్చి డబాయించాడా, సుబ్రహ్మణ్యం చెయ్యబోయే మొదటిపని – వాణ్ణి ఈడ్చి లెంపకాయ కొట్టడమే.

సుబ్రహ్మణ్యం నడక సాగించాడు ముందుకి.

మనస్సు వెనక్కెళ్ళింది సెంట్రల్‌కి....

☆ ☆ ☆

తొమ్మిదిగంటలవుతూ వుంటుంది. సుబ్రహ్మణ్యం పారిపోయిన తమ్ముడి కోసం గబగబా, కంగారుగా సెంట్రల్‌లో పరవళ్లు తొక్కుతుంటాడు.

"డేయ్"

సుబ్రహ్మణ్యం వెంటనే వెనక్కి తిరుగుతాడు.

"థామస్ కోసమేనా నువ్వు వెతికేది?"

సుబ్రహ్మణ్యం జవాబివ్వడు. పైగా తన్ని 'ఒరేయ్' అని పిలిచినవాణ్ణి ఎగాదిగా చూస్తాడు. 'నీకేమన్నా ఒళ్లూపై తెలుస్తోందా?' అంటూ.

వాడు సుబ్రహ్మణ్యం చొక్కా కాలర్ పట్టుకొని గుంజుతాడు, అరవంలో ఏదో వాగుతూ....

'ఠప్'మని లెంపకాయ కొడ్తాడు సుబ్రహ్మణ్యం వాణ్ణి. వాడు పడిపోతూవుంటే, వాడి కాలర్ పట్టుకుని ఆపి, మళ్లా రిపబ్లిక్ సీరియల్స్‌లో హీరోలాగ గడ్డం కింద ఒక్క 'నాకౌట్' ఇస్తాడు. వాడు దూరంగా వున్న స్తంభానికి కొట్టుకుని కింద పడతాడు. ఎడాపెడా ఇంకో నాలుగు వాయించి, జుట్టు సర్దుకుంటాడు సుబ్రహ్మణ్యం. జనం గుంపుగా చేరి చూస్తూ వుంటారు.

సుబ్రహ్మణ్యం, తన కారుడ్రైవర్ని పిల్చి, అప్పుడే అక్కడికొచ్చిన పోలీసువాణ్ణి చూపించి అవసరమైతే తన యింటికి రమ్మని చెప్పి రక్తంలో పడివున్న మొదటి పోలీసుని చూచి, తలాడించి కారు డ్రైవ్ చేసుకుని ఇంటికి పోతాడు.

☆ ☆ ☆

త్రుళ్లిపడ్డాడు సుబ్రహ్మణ్యం. సరిగ్గా అరక్షణం క్రితం భూతం లాంటి బస్సు తన్ని దూసుకుపోయింది. పెద్ద అరుపుతో. రోడ్డు మధ్యనుంచి పేవ్‌మెంటు పైకి వచ్చాడు....

ఎలాగైనా మరీ ఇంత కఠినశిక్ష అనవసరమనిపించింది. తనని వాడెంత అవమానించినా తను అలా కొట్టి వుండకూడదు వాణ్ణి. సుబ్రహ్మణ్యానికి పోలీసువాడి మీద చాలా జాలేసింది.... అబ్బే! ఈ శిక్ష బాగులే...

సినిమా ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్ బండి తోసే కుర్రాడు బండినో పక్కగా ఆపి, దాంట్లో దూరి కూచుని బీడీ కాలుస్తున్నాడు.

నవ్వొచ్చింది. ఈ కుర్రవెధవలు పగలూ ఇంతే. ఓ మూల ఆపేసి దాంట్లో పడుకుంటారు... అయినా థియేటర్ వాళ్లిచ్చే కూలికి చాలీ సేవ....

హఠాత్తుగా మిస్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం దృష్టి ఆ బండిమీది పోస్టర్ మీద వున్న హీరోయిన్ బొమ్మమీద, ఇంకా కరెక్టుగా కావాలంటే ఆ బొమ్మలో ఉద్రేకజనకంగా డిజైన్ చేసిన వక్షోజాల మీద పడింది. సుబ్రహ్మణ్యంలో కవి సినిమాల వారు సెక్సుని ఎంత ఘోరంగా ఎక్స్‌ప్లాయిట్ చేస్తున్నారో, ఎంత అవినీతిని రేపుతున్నారో ఆలోచించి విమర్శించునుకాని, క్షణంలో అతని శరీరం స్వతంత్రం తీసుకుంది. నరాలు స్వాధీనం తప్పాయి. మనస్సు మత్తెక్కింది. ఒళ్ళంతా ఒక తీయటి తలపుతో జలదరించి, వెంటనే బిగుసుకుపోయింది. దృష్టి కొంచెం మందగించింది. వెంటనే నోరు బిగించుకపోయి నాలుక బెరడు కట్టింది. గుండెలో ఒక శూలం గుచ్చుకొని ఆ తియ్యని నొప్పి ఒక కెరటంలా వెన్నెముక చివరకంటా విరిగింది.

ఈసరికి అతడు సరిగ్గా సినిమాపోస్టర్ ప్రక్కనే నిలిచాడు. ఒక్కమాటుగా అతనిలో వున్న కామ ప్రవృత్తి ఉవ్వెత్తున మహోన్నత కెరటంలా లేచింది. సముద్రోద్భూత జ్వాల వలె ఒక అగ్ని ప్రజ్వరిల్లింది. కాని అది ఎంతటి చల్లటిమంట! సుబ్రహ్మణ్యం ఇటూ అటూ చూశాడు. దగ్గర్లో ఎవరూ లేరు, బండి కుర్రాడు కునుకుతున్నాడు. వెంటనే అతను ఎడం చెయ్యి వేళ్లు పోస్టర్ మీద బొమ్మ వక్షోజాల మీదుగా పోనిచ్చి చెయ్యి అలా బండి చివర వరకూ రాసుకుంటూనే నడిచాడు. మూడు క్షణాల్లో బండి దాటిపోయాడు. తుపాను చల్లారింది.... ఈ ప్రశాంతతలో అతను చల్లగా నడిచాడు.

రాత్రి పదకొండప్పుడు – అంటే రోడ్డుమీద జనం లేనప్పుడు, అటూ ఇటూ ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు బద్ధకంగా నిల్చుని మత్తుగా కళ్ళు కిందికి దించి రోడ్డుని చూస్తున్నప్పుడు, ఇలాంటి పిల్ల ఒంటరిగా ఎదురొస్తే... సుబ్రహ్మణ్యం గుటకలు మింగాడు. ఆ పిల్లని దగ్గరగా రానిచ్చి గబుక్కున కావలించుకుని గట్టిగా ముద్దెట్టుకుని తిరిగి హఠాత్తుగా వదిలేసి పరిగెత్తుకుని పోవచ్చు తను... ఆ! తనకా ధైర్యం వుంది. బహుశా ఇష్టం కూడా వుండొచ్చు. కాని, పైకి చెప్తే నలుగురూ చీవాట్లు కూడా

వెయ్యొచ్చు. మామూలుగా మనిషైన ప్రతివాడూ అంతేనేమో. అధమం, అంత పనిచేసే ధైర్యంలేకపోయినా ఆ ఆలోచన తప్పకుండా వస్తుంది. కాని, నిజం ఒప్పుకోడు. ఒప్పుకుంటే వాడు వెధవ, పోకిరి, రౌడీ.

తనిలాగ మహా 'సైకో ఎనలిస్ట్' లాగా ప్రజా బాహుళ్యపు నైతిక విలువలు కొలవడం, ప్రజల మనస్తత్వ పరిశీలనకు పూనుకోవడం, అందులో ముఖ్యంగా ఇలాంటప్పుడు ఏమీ బాగా లేదనిపించింది. ఏదో కమ్మగా ఆలోచించుకుంటూ పోతే కాళ్ల నొప్పి తెలియదు.... అసలు – అంటే ఒకవేళ ఆవిధంగా ఒక అమ్మాయే అలాంటి సమయంలో ఎదురవడం తటస్థిస్తే....

వెంటనే ఇంకో ఆలోచన కూడా సుబ్రహ్మణ్యం బుర్రలో మెరిసింది. అంతా కలిసొచ్చి, అమ్మాయి ఎదురొచ్చి, తను ధైర్యం చేయబోయే సమయంలో ఇందాకటి (స్టేషన్‌లో) పోలీసువాడు అక్కడ ప్రత్యక్షమవడం తటస్థిస్తే....

"ఛీ 'రొమాన్స్' అంతా పాడైపోయిం" దనుకున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం. ఆ కోపంలో శ్మాష్‌డ్, డిస్ట్రాయిడ్, క్రష్‌డ్ అనే మూడు ఇంగ్లీషు పదాలు జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. ఈ మూడు 'ఎంఫాటికల్'గా తనలో తానే ఉచ్చరించుకున్నాడు. ఈ గొడవలో ఎదురుగా ఉన్న 'కీప్ లెఫ్ట్' బోర్డుని పరాకుగా చదివేసి, ఆ ఆజ్ఞని మన్నిస్తూ మలుపు తిరిగాడు. మలుపు తిరుగుతూ తను చేసిన పొరపాటు గ్రహించుకుని వెకిలిగా నవ్వుకున్నాడు. ఎవరైనా చూసారేమో అని అటూ ఇటూ చూశాడు...

హిందూ దినపత్రిక ఆఫీసు దగ్గరికి చేరుతుండగా పోలీసు కారు నలభై మైళ్ళ స్పీడులో పోతూంది సెంట్రల్ వేపు. అందులో సర్కిల్ గారూ, ఓ పోలీసూ ఉన్నారు. సుబ్రహ్మణ్యం ఆగాడు. "హుఁ! వీళ్ళు మట్టుకు ఇంత వేగంగా పోవచ్చు గామోసు?"

సుబ్రహ్మణ్యం నడక ఇంటివేపు సాగించాడు. హఠాత్తుగా మనసు సెంట్రల్ కేసి వెళ్తున్న పోలీసు కారును అందుకుంది.

☆ ☆ ☆

తొమ్మిదవుతుంది. మీస్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం సెంట్రల్ స్టేషన్‌లో పారిపోయిన తమ్ముని కోసం హడావుడిగా వెతుకుతూ వుంటాడు.

"థామస్ కోసమేనా నువ్వు వెతికేది?" అని పోలీసు రౌడీ దబాయిస్తాడు. సుబ్రహ్మణ్యం మర్యాదగా మాట్లాడతాడు కాని, వాడు మాత్రం సుబ్రహ్మణ్యం ఎడ్రసు తీసుకుని కూడా నమ్మక అవమానించి పొమ్మంటాడు.

మిస్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం అవమానించబడిన హృదయంతో ఇంటి కొస్తుంటాడు.

మౌంటు రోడ్డులో పోలీసు కారు ఎదురై ఆగుతుంది. "హలో గుడ్ ఈవినింగ్ మిస్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం" అంటూ కారులోనుంచి సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టరు దిగుతాడు కాని, సుబ్రహ్మణ్యం కొంచెం చిరాగ్గా మాట్లాడతాడు "ఏమిటి సార్? మీ పోలీసుల కేమీ మర్యాద తెలియదు. నేనిందాకా సెంట్రల్ కెళ్తే ఎవడో సిఐడి తగులుకుని నన్ను రౌడీ అంటూ దబాయించాడు. బొత్తిగా అంత తేడా తెలియదండీ వాళ్ళకి?"

సర్కిల్ చాలా ఆశ్చర్యపోతాడు. "మిమ్మల్నా సార్! వాడు రౌడీ అంటాడా? పదండి సెంట్రల్‌కి, వాడి సంగతి కనుక్కుందాం."

సుబ్రహ్మణ్యమే కారు నడిపాడు. దారిలో తనో ప్లాను చెప్పాడు సర్కిల్‌కి. అలాగైతే వాడిని "రెడ్‌హేండెడ్"గా పట్టుకోవచ్చు. సుబ్రహ్మణ్యం ప్లాను విని సర్కిల్ ఆశ్చర్యపడ్డాడు. అందుకు నిదర్శనం – అతడు గట్టిగా 'వండర్‌ఫుల్, సూపర్బ్, మార్వలెస్' అనే మూడూ, ఇంచుమించు అంతే అర్థం సూచించేవి ఇంకో రెండూ చేరిశి మొత్తం ఐదు ఇంగ్లీషు మాటలు ఉపయోగించటమే.

కారాపి సుబ్రహ్మణ్యం ఒక్కడూ ముందర వెళ్ళి హోల్లో ప్రవేశిస్తాడు.

(ఇక్కణ్ణించి జరగబోయేది సర్కిల్ దాక్కుని చూస్తాడన్న మాట)

ఇందాకటి 'రౌడీ' మళ్ళా వస్తాడు. సుబ్రహ్మణ్యం చొక్కా పట్టుకుని, "ఏరా మళ్ళీ వచ్చావ్? నువ్వసలు వచ్చిన పని వేరు. ఏదో అడ్రసిచ్చి డబాయిస్తావ్వూ? దొంగ వెధవా...."

సుబ్రహ్మణ్యం హఠాత్తుగా వాడి చెయ్యి విసిరికొట్టేస్తాడు. పైగా యిలా అంటాడు. "ఏమిటోయ్, నా కిష్టం వచ్చినన్ని మాట్లు నేను సెంట్రల్‌కి వస్తా. నువ్వేమిటి? వెధవ డబాయింపూ నువ్వూను... మీ సర్కిల్‌కి రిపోర్టు చేస్తా, జాగ్రత్త"

'రౌడీ' లేక సి.ఐ.డి. చిన్న సైజు విలన్‌లాగ నవ్వుతాడు. "ఏడిశావ్! నువ్వు రిపోర్టు యివ్వడం, సర్కిల్ నమ్మటం.... దిక్కున్న చోట చెప్పుకో. సర్కిల్‌కాదు వాడి బాబుతో చెప్పుకో"

హఠాత్తుగా స్తంభం చీల్చుకొచ్చిన నరసింహావతారంలాగ సర్కిల్ స్తంభం చాటునుంచి బయటికొస్తాడు – "'డేయ్ షణ్ముగం'" అంటూ.

షణ్ముగం (సి.ఐ.డి) వెనక్కు తిరిగి నీరుకారిపోతాడు. సుబ్రహ్మణ్యం గుండె ఆనందంతో బీట వేస్తుంది. ఒక్కమాటుగా షణ్ముగం, సుబ్రహ్మణ్యం ఇద్దరూ ఏదో చెప్పబోతారు. సర్కిల్ నవ్వుతూ "ఇంకేం చెప్పనక్కర్లేదు. అంతా నే చూశాను. షణ్ముగం, నీ ఉద్యోగం నిలబడాలంటే నువ్వు ఏ పనేనా ఆలోచించి చెయ్యాలి. ఆయన రౌడీయో, పెద్దమనిషో తెలుసుకోలేని నువ్వు 'సి.ఐ.డి' పనికి పనికిరావు. నిన్ను రేపట్నుంచి సస్పెండ్ చేస్తా"

షణ్ముగం కొయ్యబారిపోయి దీనంగా సుబ్రహ్మణ్యం కేసి చూసి క్షమార్పణ కోరుతాడు. తన దగ్గర సిద్ధంగా వున్న కొద్దిపాటి మర్యాద వాచకాల్ని ఉపయోగించి.

సుబ్రహ్మణ్యం అమాంతం దయా స్వరూపుడు అయిపోయి శిబిదధీచులను జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని, "పోన్లెండి, ఈ మాటు కొదిలేయండి" అంటాడు సర్కిల్‌తో. "సరే; ఈయనే ఊరుకున్నాడు కాబట్టి కాని...." అంటూ సర్కిల్ ఓ చూపు చూసి, "రండి సార్, మిమ్మల్ని ఇంటి దగ్గర వదిలేస్తాను" అంటూ సుబ్రహ్మణ్యాన్ని కారులో ఎక్కించుకుపోతాడు.

☆ ☆ ☆

పెద్దగోల, హడావుడికి సుబ్రహ్మణ్యం మనస్సు సెంట్రల్‌నుంచి ఎగిరి వెనక్కొచ్చేసింది....

ఎదురుగా 'ఎల్ ఫిన్‌స్టన్' హాలు దగ్గర పావలా అర్ధణా టిక్కెట్టు దగ్గర పోలీసులు లాఠీచార్జి చేస్తున్నారు, జనాన్ని అణచలేక, మళ్లా కోపం వచ్చింది సుబ్రహ్మణ్యానికి, పోలీసుల మీద. ఇందాకా వాడిని వూహలో కూడా క్షమించడం తప్పనిపించింది. అంతలోనే ఇంతసేపూ తను శత్రువును శిక్షించింది తన ఊహా ప్రపంచంలోనే అని గ్రహించుకుని, తన అశక్తతని తల్చుకునే సరికి అతనికి కంట నీరు తిరిగింది.

ఎదురుగా థియేటరు కప్పమీద నుంచున్న 'రెండాల్ఫ్ స్కాట్' రెండు రివాల్వర్లు పట్టుకుని, అమోఘమైన ఫోజులో చూస్తున్నాడు కిందికి.

రూపాయి పావలా టిక్కెట్టు కొని సుబ్రహ్మణ్యం ఆ సినిమాకి వెళ్ళాడు. తన పాత శత్రువుకు కొత్త శిక్ష ఎలా వెయ్యాలో సినిమా చూస్తూ ఆలోచిద్దామని. ఇంకో కారణం కూడా వుండొచ్చు. తన తమ్ముడిని వెతికేందుకు ఉపాయాలు ఆలోచించడానికి... బహుశా ఇంకో ముఖ్య కారణమూ వుండొచ్చు. అతడది మీకూ నాకూ ఏనాటికీ చెప్పడు.... తను పొందిన ఇన్ని అవమానాలకన్నా సెంట్రల్ స్టేషన్‌లో ఒకే ఒక క్షణంపాటు తను చూసి, క్షుణ్ణంగా చదువుకున్న ఆంగ్లో ఇండియన్ అమ్మాయి వంపులు, రోడ్డుపక్కగా చూసిన పోస్టర్ హీరోయిన్ వంపులు అతని బుర్రనిండా ఆలోచనల్ని కల్పించి, తీరని కోరికల్ని రేకెత్తించాయి. ఇప్పుడీ సినిమా హీరోయిన్ వంపులు గంటన్నర చూసి, ఇంటికెళ్ళినప్పుడతడు తిరిగి ఇంకో రంగురంగుల ఊహాలోకంలో ప్రవేశించవచ్చు, తీరని కోరికల్ని తృప్తిపరచుకుందుకు.....

★ ★ ★